

нов притежава въздействена сила, когато типизацията на малкото интонационно ядро — така характерно за неговото мислене — е съгрята от живо чувство (обратното води до фрагментарност).

Концертът за струнен квартет и оркестър утвърждава още веднъж самобитните достойнства на Големиновото музикално творчество. Редица са и новостите, които тази творба притежава — както от композиционно-разработъчно естество, така и в инто-

стетическа стойност е на нивото на целокупното му композиционно дело.

Написаната преди повече от петнадесет години Симфония — кантата от Ал. Райчев „Той не умира“ прозвуча с опнова вдъхновение и въодявствие, с които изпълнители и слушатели срещат винаги дълбоко възвущаща творба. Опенена още преди години като забележително произведение в музикалната ни литература след 9. IX (заради което авторът получи Димитровска награда), Райчевата симфония — кантата винаги ще буди възторга на публиката и националната ни гордост, че най-младата ни генерация композитори, усвоили професионалното майсторство от своите по-възрастни учители, вървят дръзновено по пътя към още по-богатото със съдържание и изрядно композиционно майсторство съвременно българско симфонично творчество.

Третият концерт от фестивала отбеляза нов голям скок в изписване на художественния му ръст. Решителна заслуга за това имат изпълнителите: изключително талантливите музиканти — инструменталисти от квартета „Димов“ (Димов, Томов, Чиликов, Козев) и преди всичко вдъхновенният и виртуозно разгънат се на концерта Симфоничен оркестър на Българското радио и телевизия, в прекрасно сътрудничество с Българската хорова капела „Светослав Обретенов“. Дирижираше заслужил артист Васил Стефанов, един колкото талантлив интерпретатор и възпитател на този първокласен представител на нашата симфонично-изпълнителска култура оркестър, толкова убеден и последователен пропагандатор на творчеството на българския композитор.

Ил. Темков

КОНЦЕРТ С ДВЕ ПРЕМИЕРИ

Вторият концерт на Симфоничния оркестър на Българското радио и телевизия изпълни отново фестивалната концертна зала с многобройни възторжени почитатели на родното симфонично изкуство. Забележителният успех от първата среща на радиооркестъра с русенската публика прерасна в трепетно очакване да се насладим още веднъж на този прекрасен симфоничен колектив, на когото бяха поверени първите изпълнения на две нови творби от Марин Големинов и Панчо Владигеров.

Марин Големинов е обичай от широката музикална публика автор. Творчеството му притежава ярки отличителни черти: дълбока и искрена влюбеност в красотата на народната песен, изразена в пределно стегнат стил, както по отношение на езика, така и по отношение на формата. Големиновата емоционалност е строго премерена от голямата му изискателност за простота и в оркестровата звучност, и в симфоничното изграждане. Такъв е той в своите няколко симфонични произведения (преди всичко „Вариации“, сюитата „Нестинарка“, Прелюд, ария и токата за пиано и оркестър), които са едни от шедьоврите на съвременната ни симфонична литература. И ако трябва да определим общото ни впечатление от най-новата му творба като силно и приятно удовлетворение, то е главно заради творчески преодолението от композитора безели на самоповторение, които се прокрадваха в творбите му от последно време. Лаконичното музикално изказване на Марин Големин-

национно-темброво отношение. Непрекъснатото развитие на първата част е образец на целеустремено симфонично изграждане, държащо вниманието на слушателя със своето ритмическо богатство и широка интонационна палитра. Многолютиността на формата и свежестта на музикалното съдържание са характерни въбоще за цялото произведение. Изпъстрена с богати хрумвания в използване на многообразните възможности на щрайховото звучене, музикалната мисъл струи завладяващо. Никаква следа от разкъсаност, въпреки двата изпълнителски състава. Диалогът е увличащ, темпераментен, с подхранващи симфоничното напрежение реплики, така майсторски вплитани в унисонния поток. Кристално чиста е лириката на втората част. Трудно е от едно слушане да се преценят всички качества на творбата — израз на напийлното творческо желание на композитора да отвори нова страница от своя зрял период и даде искрен принос за още по-голямото осъвременяване на музикалното ни творчество.

Панчо Владигеров — големият майстор на непосредственото музикално изказване, на пища хармония и оркестрова звучност, продължава и в най-новата си творба — концерт № 5 за пиано и оркестър — няколко десетилетия си, познат и значим за националната ни музикална култура творчески път. Изключителната работоспособност, съчетана с лекотата на творческия процес, са обогатили творчеството на Владигеров с едно действително крупно по своите мащаби произведение, чиято